

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 28. 6. 2021 v trestní věci obžalovaného M. G. narozeného v , trvale bytem pro tři přečiny zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a přečin nadřování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, o odvoláních státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, obžalovaného a jeho manželky M. G. proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2020, č.j. 32 T 80/2019-2346,

takto:

I.

Podle § 258 odst. 1, písm. b), d) tr. řádu se k odvolání státního zástupce napadený rozsudek z r u š u j e .

II.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se z n o v u r o z h o d u j e t a k , ž e o b ž a l o v a n ý s e u z n á v á v i n n ý m , ž e :

- 1) dne 14.04.2018, nejméně od 15:03 do 18:11 hodin, v kanceláři č. 8, v přízemí budovy „D“, v areálu Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, na adrese Plavská 2, České Budějovice, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor České Budějovice, pod č. j. KRPC-53913/TC-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého M. R. nar. , ve vzájemné součinnosti s příslušníkem Policie České republiky nrap. V. I. nar. , se záměrem vynutit si doznání M. R. zadrženého jako podezřelého dle § 76 odst. 1 trestního řádu od 05:35 hodin dne 14.04.2018, a opatřit tak důkazní materiál k zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu i pro trestnou činnost, ze které nebyl M. R. usvědčován jinými důkazy, v průběhu jeho výslechu,
 - poté, co M. R. opakovaně popřel spáchání části trestné činnosti, z níž byl podezříván a nrap. V. I. tomuto vyhrožoval slovy „nezkoušej na mě tyhlety kecy, že ne, nebo vyhrabu od ledna všechno, co je tady stejným způsobem a dostaneš tam všechno“, s tím, že pokud chce jít domů, má se podle toho chovat, „tohle tady vůbec nezkoušej,

Shodu s prvopisem potvrzuje Květa Zdrhová

nebo rovnou pudeš“, „v případě že to neřekneš, tak tě nepustíme“, „radim ti dobře, vole, neblbni“, „máš tady poslední šanci, já ti říkám, že tě pustíme, jestli ne, tak tě nechám zavřít“, „nech toho, normálně do pět mluv!“;

- dále „ale tady jsi měl i třetí odstavec, ty vole, za co? Ty se chceš u nás dostat, vole, na takovou mrdu?“, a na negativní odpověď poškozeného uvedl „No tak neblbni, nebo ti to tam slehneme“, čímž vyjádřil, že pokud se poškozený nedozná, bude mu kladeno za vinu i spáchání jednání, ze kterých podezřelým není, čímž dojde ke zpřísnění právní kvalifikace u trestného činu krádeže,
- a dále *jestli chce, tak nechají napsat do sdělovačky, že je nebezpečným pachatelem, takže má s nimi raději spolupracovat, což je pro něj jediná šance, neboť pokud mu potom někde vyleze na stopy, tak ho zastřelí,*
- přičemž por. Ing. M. G. vědom si tohoto nátlaku nrap. V. I. na poškozeného M. R. v úmyslu v tomto pokračovat, na jmenovaného dále naléhal slovy „mpozorněji tě na jednu věc, jestli se budem s tebou crvat ještě zejtra, tak to už ale nepudeš domu“, čímž poškozenému, stejně jako krátce předtím nrap. V. L. hrozil, že pokud bude prodlužovat výslech, bude podán podnět k návrhu na jeho vzetí do vazby (kam bude poškozený vzat),
- dále poté, když poškozenému nrap. V. L. hrozil tím, že *když se s nimi nemíní dohodnout, tak mu garantuje, že půjde do prdele, a ne domů, udělá mu u přítelkyně ostudu, ta že ho vykopne, provedou u ní domovní prohlídku, udělají jí v okolí ostudu a následně ji pozvou k výslechu,* reagoval por. Ing. M. G. slovy „to je brozný sajn, vole“, načež nrap. V. L. pokračoval, „když ty se chováš jak hovado, tak se budem my chovat taky“, a když poškozený, který se obával o zdraví své partnerky z důvodu jejího vyššího věku, protestoval proti zjišťování polohy bytu, ve kterém mu hrozili provedením domovní prohlídky, reagoval nrap. V. L. slovy „Tak toho nech, do pět!“
Tak to sakra polož!“; a na námitku poškozeného, že jeho přítelkyně *trpí infarkt,* odpověděl, že *ji zavolají záchranku,*
- načež por. Ing. M. G. pokračoval, že *můžou nakrásně, když na to přijde, klidně začít prověřovat ještě Budvar, že to třeba byl právě on a že měl spolupachatele,* přičemž krátce předtím odkazoval na tam způsobenou škodu 300.000 Kč, přestože ze spáchání tohoto jednání poškozený nebyl podezříván, což nrap. V. L. doplnil slovy „a to je béčková vazba“, a když poškozený odmítl, že by měl nějakého spolupachatele, odpověděl mu nrap. V. L. „dobře, ale proč by jsme to na tebe nenabrali“, čemuž přitakal por. Ing. M. G. slovy *proč by to nezkusili a nezačali to prověřovat... „když o víkendy byly vloupačky ... plus Budvar a plus Jiskra, to začnem prověřovat a ty seš tam jako podezřelý chlapče...“*, „no ano, anebo se teda na to vyserem, protože narovinu my si nemyslíme, že jsi to teda byl ty“;

tedy v rozporu s právy M. R. jako podezřelého, tohoto uráželi a vyhrožovali mu kvůli uplatňování jeho procesních práv negativními následky pro jeho osobu a pro osobu jemu blízkou, s cílem přimět jej k doznání, přičemž por. Ing. M. G. současně jakožto vyslychající osoba a zapisovatel, záměrně do protokolu o výslechu č. j. KRPC-53913-33/TC-2018-020111 v neprospěch M. R. nezapsal, že tento opakované popřel spáchání konkrétních jednání, naopak zapsal pouze jeho bezvýhradné doznání k jednáním, z nichž byl podezříván, načež tento protokol založil do spisu ve srozumění, že bude použit v rámci policejního orgánu jako důkazní prostředek pro zahájení trestního stíhání M. R. k čemuž následně došlo, mj. na podkladě tohoto protokolu, dne 14.04.2018 usnesením o zahájení trestního stíhání č. j. KRPC-53913-36/TC-2018-020172, přičemž jednání pod body 1) a 2) uvedeného usnesení byla prokázána pouze doznáním poškozeného, ke kterému byl přinucen,

čímž por. Ing. M. G. porušil mj. § 2 odst. 4 a 5 trestního řádu, § 33 odst. 1 a 5 větu první trestního řádu, § 55 odst. 1 písm. d) trestního řádu, § 91 odst. 1 trestního řádu, § 92 odst. 1, 3 trestního řádu a § 89 odst. 3 trestního řádu,

- 2) dne 11.05.2018, nejméně od 13:45 do 18:14 hodin, v kanceláři č. 8, v přízemí budovy „D“, v areálu Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, na adrese Plavská 2, České Budějovice, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby, v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor České Budějovice, pod č. j. KRPC-53913/TC-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého M. R. nar. se vzájemně součinnosti s příslušníkem Policie České republiky nrap. V. I. nar. se záměrem vynutit si doznání M. R. zadržného od 01:33 hodin dne 11.05.2018, a opatřit tak důkazní materiál k zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu i pro trestnou činnost, ze které nebyl M. R. usvědčován jinými důkazy, v průběhu jeho výslechu,
 - poté, co byl M. R. policisty upozorněn na věci uložené na stolu v kanceláři, které dle nich měly souvislost s jeho trestnou činností, a uvedl, že *to není „ž náký čorky jako“*; po čemž nrap. V. I. na tohoto zakřičel „co kecáš, že není!“, a na další odmítnutí poškozeného se nrap. V. I. pravou rukou rozmáchl a sedícího, spoutaného M. R. udeřil otevřenou dlaní do levé tváře, následně si stoupl, přiblížil se k němu a ukazovákem pravé ruky mu mířil na obličej a křičel na něho „Přestaň mě srát, ti říkám! Přestaň mě srát! Zavři hubu, ti říkám! Zavři hubu! Ty tady budeš lhat zase?“, ... „Zmrde jeden, vole, co kecáš, že né, ty vole!“, „To seš takovej srát?!“, po negativní odpovědi M. R. por. Ing. M. G. vědom si předchozího nátlaku nrap. V. I. na M. R. v úmyslu v tomto pokračovat, navázal slovy „Tak co seš, vole?“, načež nrap. V. I. křičel „Seš, vole!“, a por. Ing. M. G. pokračoval „Nedělej z nás debily, vole!“;

Shodu s prvopisem potvrzuje Květa Zdrhová

- dále v průběhu výslechu por. Ing. M. G. na poškozeného působil slovy „seš úplně stejnej jak ty všichni posraný cikáni“, a poté, co nrap. V. L. tomuto opět nadával slovy „jsi pěkněj sráč!“, por. Ing. M. G. pokračoval „zkurvenej, ty vole“, načež oba policisté poškozenému, jenž opakovaně popřel spáchání podstatné části trestné činnosti, z níž byl podezírán, opakovaně vytýkali, že lže, a por. Ing. M. G. mu z tohoto důvodu vyhrožoval fyzickým násilím slovy „ale bovo, nemel vole, nebo ti dám lepáka ještě já, ty vole“.
- přičemž nrap. V. L. poškozeného průběžně urážel nadávkami jako např. debil, děvka, holčička, posrának, bovado, blběček, čurák, kretén, píča, a por. Ing. M. G. slovy jako např. „čumě jedno“;

tedy v rozporu s právy M. R., jako podezřelého, fyzicky napadli, uráželi jej a vyhrožovali mu dalším fyzickým útokem s cílem přinutit jej k doznání, přičemž por. Ing. M. G. jakožto vyslyšající osoba a současně zapisovatel, záměrně do protokolu o výslechu č. j. KRPC-67106-28/TC-2018-020111-VIK v neprospěch M. R. nezapsal, že tento opakovaně popřel spáchání konkrétních jednání, naopak zapsal pouze jeho bezvýhradné doznání k jednáním, z nichž byl podezříván, načež tento protokol založil do spisu ve srozumění, že bude použit v rámci policejního orgánu jako důkazní prostředek pro zahájení trestního stíhání M. R. k čemuž následně došlo, přičemž dne 12.05.2018 bylo zejména na podkladě tohoto protokolu usnesením č. j. KRPC-53913-77/TC-2018-020172 zahájeno trestní stíhání, byť jednání pod body 2) až 18) uvedeného usnesení byla prokázána pouze doznáním poškozeného, ke kterému byl přinucen,

čímž por. Ing. M. G. porušil mj. § 2 odst. 4 a 5 trestního řádu, dále § 33 odst. 1 a 5 větu první trestního řádu, § 55 odst. 1 písm. d) trestního řádu, § 91 odst. 1, § 92 odst. 1, 3 trestního řádu a § 89 odst. 3 trestního řádu,

- 3) dne 22.05.2018, nejméně od 08:00 do 10:00 hodin, v kanceláři č. 8, v přízemí budovy „D“, v areálu Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, na adrese Plavská 2, České Budějovice, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby, v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor České Budějovice, pod č. j. KRPC-53913/TC-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého M. R., nar. , v průběhu výslechu N. D., nar. , jako zapisovatel nezapsal do úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu č. j. KRPC-53913-114/TC-020172 podstatný obsah jejich tvrzení, že M. R. opakovaně předával N. D. a jiným osobám (a pro tyto účely přechovával) látku pervitin (metamfetamin), přestože jmenovaná vypověděla, že M. R. vozila „na fetý“, konkrétně zmínila, že jí jako taxikářce „zaplatí jinak“, a ze souvislosti vyplývalo, že předáním metamfetaminu, dále uvedla že měl „těch fetů tolik“, „i 3 gramy denně“, ... „vždycky to měl u sebe“; zmínila také, že k sobě domů ho vozila skoro pokaždé, protože „jí něco dávat“, načež potvrdila, že šlo o „fetý“, uvedla také, že v některých případech jí říkal, že „to jede prodat“, na což nrap. V. I. reagoval slovy „nebudem z něj dělat dealera a šbytěčně mu přitěžovat“;

a tato tvrzení s ohledem na dosavadní poznatky o užívání metamfetaminu M. R. v době páchaní trestné činnosti nasvědčovala tomu, že spáchal přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, což bylo důvodem k zahájení trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu,

čímž porušil § 2 odst. 4 a 5 trestního řádu, § 158 odst. 1 a 6 trestního řádu a § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky,

t e d y

ad 1, 2) pokračujícím společným jednáním

- jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému jinou závažnou újmu vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,
- jiného pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal,

ad 3)

- jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému jinou závažnou újmu vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,
- pachateli trestného činu pomohl v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání,

čímž spáchal

ad 1, 2) ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku pokračující

- přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,
- přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku,

ad 3)

- přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,
- přečin nadřizování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Květa Zdrhová

a odsuzuje se

podle 329 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na 1 (jeden) rok, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 229 odst. 1, tr. řádu se poškozený M. R., nar. dne , odkazuje s uplatněným a soudem nepřiznaným nárokem na náhradu na nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

III.

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného a jeho manželky M. G. zamítají.

Odůvodnění:

1. **Napadeným rozsudkem** byl obžalovaný uznán vinným v záhlaví uvedenými přechyby a odsouzen za ně k úhrnnému peněžitému trestu 100 denních sazeb po 1 000 Kč, který byl rozložen do měsíčních splátek po 4 000 Kč, se stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 1 roku. Poškozený M. R. byl s uplatněným a nepřiznaným nárokem na náhradu nemajetkové újmy odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Podle skutkových zjištění prvostupňového soudu se obžalovaný stíhaných deliktů dopustil tímž jednáním, jaké je popsáno výše ve výroku rozsudku odvolacího soudu, toliko s tím rozdílem, že v popisu skutku v napadeném rozsudku absentovalo uvedení zákonných ustanovení, která obžalovaný svým jednáním porušil.
3. Proti tomuto rozsudku podali řádně a včas **odvolání** jednak státní zástupce a jednak obžalovaný a jeho manželka.
4. **Státní zástupce** podal odvolání v neprospěch obžalovaného. Napadenému rozsudku vytkl formální nedostatky spočívající v tom, že ačkoli dle výroku rozsudku okresní soud pokládá všechna tři jednání za samostatné skutky, v odůvodnění svého rozhodnutí uvažuje o jednání popsaném pod body 1) a 2) jako o pokračování v přechybu zneužití pravomoci úřední osoby. Za významnější vadu má státní zástupce absenci konkrétních zákonných ustanovení, která obžalovaný porušil, tak jak tato byla uvedena v podané obžalobě. Zásadní výhrady však státní zástupce vznesl proti uloženému trestu, který označil za nepřiměřeně mírný. Zdůraznil, že trestné činnosti se obžalovaný dopustil s rozmyslem, způsobil větší škodlivý následek, za jaký lze mít nucení k sebeobvinění a nezákonné trestní stíhání i zbavení osobní svobody, a za těchto okolností měl soud obžalovanému ukládat trest zákazu činnosti, neboť obžalovaný se zpronevěřil základním povinností příslušníka policie. Upozornil, že tento druh trestu je příslušníkům bezpečnostní sborů ukládán i za podstatně méně závažná jednání, a tím spíše měl být uložen obžalovanému. Namísto peněžitého trestu pak okresní soud měl uložit podmíněný trest odnětí svobody se stanovením delší zkušební doby. Pokud by pak místo trestu odnětí svobody mělo být uvažováno o trestu peněžitém, pak ten by měl být určen vyšší denní sazbou a rovněž i vyšším počtem denních sazeb, neboť ty prvostupňový soud vyměřil pouze v devítině zákonného rozmezí. Odvolatel navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a v novém rozhodnutí jednak napravil vytýkané formální nedostatky a jednak obžalovaného postihl podmíněným trestem odnětí svobody ve výměře nejméně 30 měsíců se zkušební dobou v délce nejméně tří let kombinovaný s trestem zákazu činnosti spočívajícím ve výkonu zaměstnání či služby u bezpečnostních sborů a ozbrojených sil na dobu nejméně čtyř let.
5. **Obžalovaný** prvostupňový rozsudek napadl v celém jeho rozsahu. V prvé řadě namítl procesní nepoužitelnost prostorových odposlechů, neboť ty byly pořízeny ve zcela jiné trestní věci a nelze je proto použít k objasnění nyní řešené delikvence. V návaznosti na to navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně s pokynem, aby skutková zjištění byla činěna pouze z procesně použitelných důkazů.

6. Pro případ, že by se odvolací soud s touto primární argumentací neztotožnil, vznesl odvolatel požadavek na zhodnocení stupně společenské škodlivosti při zohlednění konkrétního jednání, jehož se dopustil, a zejména toho, zda jeho slovní projevy, jejichž nevhodnost nikterak nerozporuje, již zakládají skutkovou podstatu stíhaných přečinů. Vysvětlil, že vyslýchanému R. [redacted] byla ponechána pouta, neboť ten se vzpouzel zajištění, je recidivující osobou požívající drogy, a v ponechání pout tak nelze spatřovat žádné pochybení. Totéž platí, i pokud jde o upozornění na možnost vzetí do vazby či provedení domovní prohlídky, neboť poskytnutí těchto informací nepředstavuje žádné zastrašování, ale pouze konstatování dané situace. To platí tím spíše, pokud nakonec R. [redacted] skutečně do vazby byl vzat, neboť po propuštění ze zadržení opětovně páchal majetkovou delikvencí. Jakkoli je pravdou, že za řadu skutků vyslýchaný R. [redacted] nebyl odsouzen, stalo se tak nikoli proto, že soud by měl za prokázané, že se těchto jednání nedopustil, ale pouze z důvodu důkazní nouze, neboť absentovaly procesně použitelné důkazy, které by obžalovaného usvědčovaly. Z výpovědí svědků slyšených ve věci M. [redacted] R. [redacted] přitom vyplynulo, že R. [redacted] se za pácháním trestné činnosti vypravoval zcela pravidelně po poměrně dlouhou dobu. Odvolatelovo jednání se navíc vztahovalo k výslechům před zahájením trestního stíhání, které nejsou v dalším řízení automaticky použitelné, a v tomto směru se tak poškozenému R. [redacted] žádná výrazná újma nestala. Pokud pak je odvolatel viněn z toho, že jím sepsaný protokol neobsahuje všechny skutečnosti, které se při výslechu udály, je otázkou, zda vyslýchající policista má povinnost detailně popisovat všechna vyjádření vyslýchané osoby či zda má protokolovat jenom skutečnosti dokumentující prošetřovanou věc. To platí, i pokud jde o vyjádření vytěžované N. [redacted] D. [redacted], která se sice vyjadřovala o drogovém dealerství M. [redacted] R. [redacted], tato zmínka však sama o sobě ještě zásadní podezření nezakládá. Navíc nadržování, které je obžalovanému napadeným rozsudkem kladeno za vinu, je v zásadním rozporu s tím, že ohledně skutků týkajících se výslechů M. [redacted] R. [redacted] je naopak obžalobou tvrzeno, že poškozený měl být mučen a že policie zneužívala své postavení k tomu, aby mu škodila. Měl-li by takto obžalovaný postupovat, tak je naprosto nelogické, aby mu současně nadržoval při výslechu vytěžované N. [redacted] D. [redacted].
7. Obžalovaný uzavřel, že jeho jednání není namíste posuzovat jako trestný čin a navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc posouzena jako kárné provinění.
8. V zásadě obsahově totožné výhrady jako obžalovaný vznesla ve svém odvolání jeho manželka. Nad jejich rámec doplnila, že v důsledku vyšetřování byl její manžel postaven mimo službu, celá kauza byla velice medializována včetně uvádění nepravd, což přivodilo výrazné psychické komplikace jak jejímu manželovi, tak i jeho kolegovi V. [redacted] L. [redacted], který v prosinci 2018 spáchal sebevraždu zastřelením. Upozornila, že poškozený R. [redacted] si na jednání obžalovaného ani jeho kolegy L. [redacted] nikde nestěžoval a o celé věci referoval až poté, co jej ve vazbě oslovili pracovníci generální inspekce bezpečnostních sborů. Vyjádřila přesvědčení, že druhé a třetí obvinění týkající se skutků pod body 2) a 3) bylo uměle vykonstruováno, neboť první obvinění vztahující se ke skutku pod bodem 1) se nejevilo jako dostatečně důkazně silné pro zvolenou právní kvalifikaci mučení a jiného nelidského a krutého zacházení, jak ostatně konstatoval i prvostupňový soud. Vysvětlila, že pro navázání kontaktu a stanovení taktiky komunikace vedení výslechu je důležité přizpůsobit se osobě pachatele, a ačkoli v rámci takové komunikace odvolatelčin manžel nepoužíval korektní výrazy, z celkového výslechu je patrné, že ten probíhal zcela klidně a policisté v rámci něho vyslýchanému nabídli kávu, cigarety i sladkosti. I tato odvolatelka navrhla, aby druhostupňový soud posoudil stíhané jednání nanejvýš jako kárné provinění.
9. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, *nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přiblíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.* Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, *mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti*

němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

10. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení **přezkoumal** krajský soud k odvoláním státního zástupce, obžalovaného i jeho manželky napadený rozsudek v celém rozsahu, stejně jako řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
11. Je třeba předeslat, že jde již o třetí rozhodnutí odvolacího soudu.
12. **Poprvé** odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc postoupil k projednání kázeňského přestupku, dovolacím soudem však toto rozhodnutí bylo zrušeno. Dovolací soud shledal správnými závěry odvolacího soudu o procesně bezvadném řízení provedeném soudem I. stupně, včetně procesní použitelnosti tzv. prostorových odposlechů, ve shodě s odvolacím soudem neshledal rovněž žádný důkazní deficit. Naproti tomu však odvolacímu soudu vytkl, že nesprávně vymezil kategorii skutkových zjištění na straně jedné a právního posouzení na straně druhé. V důsledku toho odvolací soud – ačkoli to prezentoval jako otázku právního posouzení – odlišně od okresního soudu hodnotil důkazy, které přitom sám neprovedl. Tím postupoval v rozporu s ustanovením § 263 odst. 7 tr. řádu. Odvolací soud při tomto postupu bagatelizoval předmět trestního stíhání, skutek redukoval na méně závažné snižování důstojnosti, a pokud tyto úvahy směřovaly k uplatnění zásady subsidiarity trestní represe, pak jim nelze přisvědčit, neboť jednání obžalovaného bylo závažné a vedené úmyslem donutit vyslychaného R. [redacted] k sebeobvinění. Dovolací soud proto v rámci formulace svých závěrů právních vycházel ze skutkových zjištění soudu I. stupně a při takových skutkových zjištěních shledal právní úvahy prvostupňového soudu správnými. To včetně spolupachatelské participace obžalovaného na facce, kterou vyslychanému R. [redacted] uštědřil druhý z policistů, neboť obžalovaný se proti takovému jeho počínání nijak neohradil, ale schvaloval je a navázal na ně dalším nátlakovým vyjádřením.
13. Dovolací soud uzavřel, že pokud by se odvolací soud chtěl odchýlit od skutkových závěrů prvostupňového soudu, musel by provést ve veřejném zasedání potřebné dokazování a upozornil na to, že pokud nedojde k zásadní změně skutkových zjištění, je odvolací soud vázán právními názory vyslovenými soudem dovolacím. To včetně stanoviska, že vadou prvostupňového rozsudku je absence konkrétních zákonných ustanovení, která obžalovaný porušil.
14. I **podruhé** odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc postoupil k projednání kázeňského přestupku. To při respektování výtky Nejvyššího soudu o záměně kategorie skutkových zjištění na straně jedné a právního posouzení na straně druhé. Protože odvolací soud zastával názor, že prvostupňový soud se dostatečně nevypořádal se všemi skutkovými okolnostmi významnými pro rozhodnutí, zopakoval důkaz audiovizuálními nahrávkami, které pak v souladu s § 263 odst. 7 tr. řádu mohl jako skutková instance hodnotit. Při takovém hodnocení pak odvolací soud učinil skutkový závěr, že záměrem obžalovaného nebylo vynutit na vyslychaném R. [redacted] doznání popř. jej přimět k sebeobviňování, ale že se toliko snažil nepodlehnout počátečním tvrzením R. [redacted] o jejichž pravdivosti bylo více než dost důvodů k pochybnostem.
15. I toto druhé odvolací rozhodnutí však bylo dovolacím soudem zrušeno. Nejvyšší soud konstatoval, že odvolací soud zopakoval některá dříve vytknutá pochybení. Odvolacímu soudu vyčetl, že znovu-přehráním audiovizuálních nahrávek se pokusil vytvořit si prostor k prosazení vlastního názoru na věc s argumentací učinění nových skutkových zjištění. Žádná nová, natož pak zásadní skutková zjištění však odvolací soud nečinil a ostatně i stěží učinit mohl, neboť obsah obrazových a zvukových záznamů je jasný. Odvolací soud se tak pustil do polemiky s právním názorem Nejvyššího soudu snahou o navození dojmu zásadní změny skutkových zjištění, což v některých případech přesahuje až do roviny překrucování reality. Pokud totiž vyhrožování obviněného dalším bitím odvolací soud neshledal za překročení hranice přípustného

projevu pochybností nad sděleními vyslychaného, lze z toho dovozovat, že odvolací soud pokládá tuto hranici za nastavitelnou tak, že není nepřijatelné vyslychané být. S tím se však Nejvyšší soud ztotožnit nemohl. Přikázal proto odvolacímu soudu věc znovu projednat, a to při vázanosti právními názory vyslovenými dovolacím soudem v jeho prvním zrušovacím rozhodnutí. Nejvyšší soud zdůraznil, že v žádném případě nelze akceptovat omezení popisu skutku, jaké učinil odvolací soud ve svých rozhodnutích.

16. Odvolací soud proto k příkazu Nejvyššího soudu **potřetí** projednal podaná odvolání a dospěl k následujícím závěrům.
17. K otázkám dosavadního **řízení** před prvostupňovým soudem i úplnosti jím provedeného **dokazování** lze odkázat na původní argumentaci odvolacího soudu v prvním usnesení z 30. 4. 2020 č.j. 4 To 253/2020-2382, na jejíž platnosti se nic nezměnilo. Stanoviskům odvolacího soudu v tomto ohledu přisvědčil i soud dovolací a i na jeho argumentaci rozvedenou zejména v bodech 53 – 66 usnesení spisové značky 7 Tdo 865/2020 postačuje odkázat.
18. Vzhledem k závěrům Nejvyššího soudu vtěleným do druhého zrušovacího usnesení je zřejmé, že dovolací soud shledal v **hodnotících úvahách** soudu odvolacího extrémní nesoulad mezi jím učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a provedenými důkazy na straně druhé, pro což byl Nejvyšší soud povinen přezkoumat skutkové závěry odvolacího soudu coby skutkové instance. Za takové situace je odvolací soud vázán názory Nejvyššího soudu a nemůže audiovizuální záznamy (jakkoli jimi sám provedl důkaz) hodnotit jinak než soud I. stupně, ani z nich dovozovat jiná skutková zjištění. Stanovisko Nejvyššího soudu je v tomto směru zcela explicitní a ohledně úvah vyústujících ve skutkové závěry lze odkázat nejen na obě zrušovací rozhodnutí dovolacího soudu, ale i na napadený rozsudek, z něhož skutková zjištění nyní odvolací soud v podstatě beze změny převzal. Jedinou změnu, kterou odvolací soud v napadeném rozsudku provedl, bylo doplnění konkrétních zákonných ustanovení, která obviněný porušil, tak jak tuto vadu identifikoval Nejvyšší soud a jak zavázal k jejímu odstranění soud odvolací.
19. Krajský soud doplnil do popisu skutků „jen“ porušení ustanovení trestního řádu popř. zákona o policii, a nikoli i (u jednání obžalovaného vůči poškozenému R. [redacted]) ustanovení § 81 obč. zákoníku. Posledně citované ustanovení deklaruje ochranu osobnosti člověka včetně jeho přirozených práv, což je obsahově totéž, co je (ve veřejnoprávní sféře) chráněno ustanovením § 2 odst. 4 tr. řádu a v návaznosti na to výslovně v § 92 odst. 1 tr. řádu. Poukaz na soukromoprávní základ ochrany osobnosti by tak představoval zbytečnou duplicitu.
20. Na obě rozhodnutí Nejvyššího soudu a na napadený rozsudek lze odkázat rovněž i v pasáži týkající se **právní kvalifikace** stíhaných jednání.
21. To platí i o úvahách ohledně zásady *subsidiarity trestní represe*. Její aplikaci dovolací soud u jednání obžalovaného vůči poškozenému R. [redacted] vyloučil a v případě jednání obžalovaného u výslechu N. [redacted] D. [redacted] výrazně zpochybnil (viz bod 51 usnesení sp.zn. 7 Tdo 865/2020). Při vodících naznačených v citovaném rozhodnutí pak odvolací soud nemohl dospět k závěru, že na skutek týkající se výslechu N. [redacted] D. [redacted] by mohla být zásada subsidiarity trestní represe uplatňována. Krajský soud v tomto ohledu při pokynech dovolacího soudu nemohl odhlédnout od toho, že výslech N. [redacted] D. [redacted] měl souvislost s předcházejícím závadovým jednáním obžalovaného vůči poškozenému R. [redacted] a z tohoto hlediska tak jednání obžalovaného při výslechu N. [redacted] D. [redacted] nelze interpretovat jako ojedinělý exces, pro jehož solitérnost by formálně naplněné znaky trestných činů mohly být deklasovány na „pouhý“ kázeňský přestupek.
22. Korekce napadeného rozsudku pak byla odvolacím soudem provedena v tom, že správný právní závěr soudu I. stupně o tom, že jednání obžalovaného vůči poškozenému R. [redacted] bylo jedním jediným pokračujícím skutkem, nebyl dostatečně vyjádřen ve výroku napadeného rozsudku, který evokoval, že obžalovaný spáchal celkem tři skutky.

23. Nově krajský soud rozhodoval též o **postihu** obžalovaného. Ukládání peněžitého trestu neshledal případným, neboť s ohledem na níže uvedené obžalovaný přijde o možnost výkonu svého povolání a v důsledku toho i o pravidelný zdroj příjmů – jehož výši krajský soud ověřil dotazem na příslušný odbor Policie ČR (viz čl. 2478) – a také vzhledem k tomu, že obžalovaný je otcem dvou nezletilých dětí. Odvolací soud tedy uložil trest formálně přísnější (byť ve faktickém dopadu na obžalovaného tomu tak být nemusí) a namísto peněžitého trestu ukládal trest odnětí svobody. Ten však vyměřil na samé spodní hranici zákonných mezí, neboť obžalovaný vedl dosud zcela řádný život, dokonce byl zaměstnavatelem velmi pozitivně hodnocen. Rovněž jeho role, angažovanost a iniciativa v nyní řešeném protiprávním jednání byla naprosto zlomková ve srovnání s jednáním jeho kolegy L. Odhlížet nelze (jakkoli jde dle závazného právního názoru Nejvyššího soudu o trestné činy) ani od aspektů konkrétního řešeného případu, které odvolací soud popsal v obou svých předcházejících rozhodnutích. Ty sice nemohou stačit k závěru, že nešlo o trestné činy, ovšem spolehlivě nasvědčují tomu, že na škále typové závažnosti trestné činnosti se jednání obžalovaného pohybovala při samé její spodní úvratí.
24. V projednávaném případě jsou splněny také všechny podmínky pro podmíněné odložení uvaleného trestu, přičemž i délku zkušební doby odvíjel krajský soud od kritérií popsaných v předcházejícím odstavci. Dospěl proto k závěru, že obžalovanému postačuje stanovit zkušební dobu při spodní hranici zákonných mezí, to i s přihlédnutím k tomu, že stíhané skutky se odehrály před třemi lety, během nichž byl obžalovaný „potrestán“ též značnou ostrakizací a medializací jeho osoby pramenící i z výrazně předdimenzované právní kvalifikace. I tato difamace obžalovaného měla určitý výchovný efekt a přispěla k tomu, aby se obžalovaný do budoucna protiprávního jednání vyvaroval.
25. Naproti tomu krajský soud neshledal důvod pro uložení trestu zákazu činnosti. Tento druh trestu státní zástupce poptával v obsahovém vymezení zákazu výkonu *zaměstnání či služby* u bezpečnostních sborů a ozbrojených sil. Krajský soud nedospěl k závěru, že k zajištění nápravy obžalovaného by bylo nezbytné ukládat takto širokospektrální zákaz vztahující se i na v podstatě jakékoli *zaměstnání* u bezpečnostních sborů. V případě uložení takového zákazu by totiž obžalovaný nemohl u takového zaměstnavatele působit ani na běžné občanské pozici, která s plněním povinností bezpečnostního sboru nemá vůbec nic společného a její pracovní náplň je shodná jako u kteréhokoli jiného zaměstnavatele, včetně zaměstnavatelů rekrutujících se ze soukromoprávní sféry. Vyjádřeno jinak, není důvod uzavírat obžalovanému určitou část pracovního trhu tím, že z něho bude vyčleněna určitá kategorie zaměstnavatelů (bezpečnostní sbory), neboť stíhaná trestná činnost nesouvisela s jeho působením v obecné zaměstnavatelské pozici, nýbrž se pojila výlučně s výkonem působnosti bezpečnostního sboru a s pravomocemi, které v takovém sboru mohou být uplatněny pouze při výkonu *služby*, a nikoli v jakékoli jiné pracovní pozici. Nehledě na to, že interní předpisy celé řady (nejen veřejnoprávních) zaměstnavatelů mají jako jednu z podmínek pro uchazeče o zaměstnání obecnou občanskou bezúhonnost, jež u obžalovaného při uložení podmíněného trestu po určitou dobu zachována nebude a to mu znemožní ucházet se u takových zaměstnavatelů o zaměstnání.
26. Vyslovení zákazu výkonu *služby* v rámci trestu zákazu činnosti pak krajský soud shledal nadbytečným s ohledem na ustanovení § 42 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů, v provázanosti s podmínkami bezúhonnosti dle § 14 téže normy. Podle zmíněného § 42 odst. 1 písm. a), odst. 5 písm. a) *musí být příslušník bezpečnostního sboru propuštěn, jestliže byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, přičemž jeho služební poměr skončí dnem doručení rozhodnutí o propuštění*. Vzhledem k tomu, že obžalovaný byl v projednávaném případě pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, dojde k jeho propuštění, čímž mu ve výkonu služby bude zamezeno, a tedy bude dosaženo téhož efektu, jaký by duplicitně zakládal soudem uložený zákaz činnosti.
27. Jednou z podmínek výkonu služby u bezpečnostních sborů pak je bezúhonnost. Podle § 14 odst. 1 písm. b), odst. 3 zák. č. 361/2003 Sb. ve znění pozdějších předpisů *se za bezúhonného nepovažuje*

občan, který byl v posledních 15 letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin s horní hranicí trestní sazby odnětí svobody převyšující dva roky, avšak nepřevyšující pět let, přičemž při posuzování bezúhonnosti se nepřiblíží ke zahrazení odsouzení podle zvláštního právního předpisu nebo k rozhodnutí prezidenta republiky, v jehož důsledku se na občana hledí jakoby odsouzen nebyl. Z uvedeného ustanovení je patrné, že obžalovaný po dobu 15 let, tj. do 28. 6. 2036 nebude způsobilým stát se příslušníkem bezpečnostních sborů. Již jen zákonnou úpravou tak je zajištěna restrikce v daleko intenzivnější míře, než jaká by mohla být založena i nejdelším možným trestem zákazu činnosti.

28. Beze změny pak krajský soud převzal výrok o **nemajetkové újmě**, který shledal plně odpovídající zákonu a který navíc nebyl napaden opravným prostředkem žádné z oprávněných osob.
29. Z popsanych podstatných důvodů byl k odvolání státního zástupce napadený rozsudek změněn a odvolání obžalovaného a jeho manželky byla zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Opravný prostředek podaný v elektronické podobě musí být vybaven uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zákona č. 297/2016 Sb.) nebo podání musí být učiněno prostřednictvím datové schránky dle § 8 zákona č. 300/2008 Sb.; bez těchto náležitostí se k podání v elektronické podobě nepřihlíží.

České Budějovice 28. 6. 2021

Ondřej Vítů, v.r.
předseda senátu

Květa
Zdrho
vá

Digitálně
podepsal
Květa Zdrhová
Datum:
2021.07.02
14:03:37
+02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Květa Zdrhová